

הבאין כאחד — אין מלמדין.

ומקשינן: הניחא לרבנן, דאמרי שכך דורשים: "והניחם שם" — מלמד שטעונין גניזה. אלא לרבי דוסא, דאמר שלומדים מפסוק זה שלא ישתמש בהן כהן גדול ליום הכפורים אחר, אבל כהן הדיוט משתמש בהן כל השנה, אם כן הוא סובר שעדיין לא נגמרה מצוותם ולכן מועלים בהם, מאי איכא למימר, הרי אין שני כתובים הבאים כאחד?

אלא, משום דהואי תרומת הדשן, ועגלה ערופה, שאסורה בהנאה לאחר שנערפה ונעשתה כבר מצותה, כפי שכתוב "וערפו שם" — שם תהא קבורתה, כלומר שאסור ליהנות ממנה — שני כתובים הבאין כאחד. וכל שני כתובים הבאין כאחד — אין מלמדין.

ומקשינן: הניחא למאן דאמר שני כתובים הבאים כאחד — אין מלמדין. אלא למאן דאמר מלמדין, מאי איכא למימר?

ק"ז-ב ומתצינן: תרי מייעוטי כתיבי בפסוקים אלו. הכא, בתרומת הדשן, כתיב "ושמו", שמשמע דווקא הוא ולא אחר. והתם, בעגלה

ערופה, כתיב "הערופה". וכיון שכתובים מייעוטים, אפילו מאן דאמר שתמיד שני כתובים הבאים כאחד מלמדים, מודה שכאן אין מלמדים, שמשמע דווקא אלו ולא אחרים.

ומקשינן: ותלתא קראי "לכם", "לכפר", ו"הוא", למה לי בדב, הרי מאחד מהם ממעטים מעילה?

ומבארין: חד פסוק — למעוטי דם מדין נותר, שאם נותר דם ואכלו, אינו חייב משום נותר. וחד — למעוטי דם ממעילה כפי שאמרנו לעיל. וחד — למעוטי מטומאה, שאם אכל את הדם בטומאת הגוף, אינו חייב משום טומאה.

אבל למעט דם מפגול, דהיינו שפיגל בזבח ואכל מדמו — לא צריך קרא. דתנן: כל דבר שיש לו מתירין, בין שמתירין אותו לאדם, כגון בשר קדשים, שזריקת הדם מתירתו לכהנים באכילה, ובין שמתירין למזבח, כגון איברי עולה, שזריקת הדם מתירתה להקטיר למזבח, חייבין עליו משום פגול. אבל אם אין לו מתירים — אין חייבים עליו משום פיגול. ודב אין לו מתירים, שהרי הוא גופיה מתיר הוא.

הדרן עלך כל הבשר

שראויים לשימוש לא נחשב שנעשית מצוותן, ומועלין בהם.

עזרי שבעצם הבגדים עדיין ראויים לשימוש רק שקשה להשתמש בהן מחמת שבלו, ולכן כיון